

4 Ιανουαρίου 2025

Μητροπολίτης Διονύσιος Τρίκκης (1905- 4.1.1970)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

Γεννήθηκε ο κατά κόσμον Κωνσταντίνος Γιαβατσάς - Χαραλάμπους το 1905 στο Αβτζιλάρ Αδραμυτίου της Μ. Ασίας. Σχολείο πήγε στη Μυτιλήνη. Κατά τη

μικρασιατική καταστροφή του 1924 εσφάγησαν από τους Τούρκους οι γονείς του και οι δύο αδελφές του. Ο ίδιος μετέβη στην ιερά μονή Μεγίστης Λαύρας όπου εκάρη μοναχός το 1925 και παρέμεινε επί δεκαετία. Με το όνομα Αγάπιος και υπό τον Γέροντα Ζωσιμά έζησε αλησμόνητα χρόνια. Γράφει περί του Γέροντος του: «Και δεν επέμεναν ο εν μακαρία τη λήξει σεβάσμιος Γέρων Ζωσιμάς μόνον εις το να με συνδέση αρρήκτως με το βιβλίον, αλλά και εις την αυτο-συγκέντρωσιν και περισυλλογήν με ήσκει. Εκ πείρας γνωρίζων, ότι διά της περισυλλογής συντελείται εις την ψυχήν σπουδαιοτάτη μόρφωσις, συνίστα αυτήν και εις εμέ. “Ο μεταξοσκώληξ”, έλεγε συχνά, “αν δεν παραμείνη μέσα εις το κουκούλι του, πεταλούδα δεν γίνεται”».

Στη συνέχεια σπούδασε στην Αθωνιάδα Ακαδημία και στη Θεολογική Σχολή της Χάλκης. Το 1934 χειροτονήθηκε διάκονος και μετονομά-σθηκε Διονύσιος και το επόμενο έτος πρεσβύτερος. Το 1940 κατεστάθη ιεροκήρυκας της ιεράς μητροπόλεως Μηθύμνης και ηγούμενος της μονής Λειμώνος.

Το 1942 συνελήφθη από τους Γερμανούς για την εθνικοπατριωτική του δράση και κλείσθηκε στις φυλακές Μυτιλήνης, κατόπιν στο στρατόπεδο Παύλου Μελά Θεσσαλονίκης και στη συνέχεια στο Νταχάου της Γερμανίας. Η ποιμαντική του δράση δεν διεκόπη καθόλου ούτε στις φυλακές. Έσωσε πολλούς συνανθρώπους του από βέβαιο θάνατο. Επέστρεψε στη μητρόπολη Μυθύμνης το 1945 και στη συνέχεια στη μητρόπολη Ναυπακτίας ως ιεροκήρυκας και καθηγητής Γυμνασίου.

Το 1949 απεσπάσθη στη διεύθυνση της νεοϊδρυθείσης Ιερατικής Σχολής «Απόστολος Βαρνάβας» Λευκωσίας Κύπρου. Μετά διετία εξελέγη μητροπολίτης Λήμνου και μετά επταετία μετετέθη στη μητρόπολη Τρίκκης και Σταγών. Και στις δύο μητροπόλεις ανέπτυξε πλουσιώτατη λατρευτική, κηρυκτική και φιλανθρωπική δράση. Έγραψε πολλά άρθρα και ωραία βιβλία.

Συγκέντρωσε πλησίον του φιλάρετους άνδρες, οι οποίοι με τη σειρά τους ανέπτυξαν πλούσια δράση. Υπήρξε φιλομόναχος, φιλόθεος, φιλάδελφος, φιλότεκνος και φιλόανθρωπος. Ανασύστησε μονές και εργάσθηκε πολύ γι' αυτές. Ο Γέροντάς μας, Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης, συχνά μας έλεγε θερμότατα λόγια γι' αυτόν τον δραστήριο ιεράρχη.

Στη χιλιετηρίδα του Αγίου Όρους, το 1963, έγραφε: «Ουδ' επί στιγμήν έπαυσα να ζω με τας αναμνήσεις της παμφιλτάτης μοι πνευματικής πατρίδος, του Αγιωνύμου Όρους. Ο χωρισμός ήτο “προσώπω ου καρδιά”. Ο σεβασμός μου διά το θεοφρούρητον “Περιβόλι της Παναγίας” παρέμειναν οίος ήτο και μετά τας πρώτας εκείνας ημέρας της εγκαταβιώσεώς μου εν αυτώ ... Η Κυρία Θεοτόκος παρηκολούθει και εμέ, έσκεπε, επροστάτευε και εβοήθει, πρεσβεύουσα

αδιαλείπτως προς Κύριον υπέρ εμού. Προς αυτήν έστρεφον μετ' εμπιστοσύνης το όμμα της καρδιάς μου, όταν αι δυσκολίαι και οι πειρασμοί -ήσαν τόσοι πολ-λοί, ενίοτε και τόσον σκληροί- με εκύκλουν "ώσπερ μέλισσαι κηρίον". Πόσον δε θάρρος και δύναμιν ελάμβανον από Αυτήν εις τον καλόν αγώνα μου!».

Κατά τον π. Ηλία Μαστρογιαννόπουλο, ο Τρίκκης Διονύσιος «κυριαρχούσε με την απλότητα και φυσικότητά του, με την ακούραστη και ανυπόκριτη αγάπη του, με την ακοίμητη δραστηριότητά του. Αυτά ήταν τα τρία μεγάλα στολίδια του». Επίσης εύστοχα σημειώνει πως είχε μόνιμα ένα τετραπλό πόνο: «Τον ξεριζωμό από τη Μικρά Ασία, την άσκησι απ' το Άγιον Όρος, τα μαρτύρια από τα στρατόπεδα της Γερμανίας και την αγωνία της Κύπρου».

Είχε μία αγωνία για την Εκκλησία. Είχε μία σταθερή θερμή προσευχή. Ήξερε να λειτουργεί, να μιλά, να γράφει, να εμπνέει. Τα επισκοπεία Λήμνου και Τρικάλων ήταν τόποι ασκήσεως και προσευχής, καλλιέρ-γειας της αγάπης και της φιλανθρωπίας, κέντρα ιεραποστολικής και ποιμαντικής δράσεως. Λίγο μετά τα μέσα του 20ου αιώνας πολλά έχουν να πουν τα επισκοπεία εκείνα και για τότε και για σήμερα. Ήταν πλούσιες πνευματικές κυψέλες. Η ηπατοπάθεια τον οδήγησε κάπως νωρίς στον θάνατο. Στις 4.1.1970. Τον περίμενε έτοιμος. Αιωνία του η μνήμη.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Διονυσίου Τρίκκης και Σταγών μητροπ., Ευγνώμων μνεία και προσφορά, Αθήναι 1963. Χ. Ι. Κωνσταντινίδη, Διονύσιος Χαραλάμπους, Μητροπολίτης Τρίκκης και Σταγών, Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια, τ. 5., Αθήναι 1964, στ. 52-53. Ηλία Μαστρογιαννόπουλου αρχιμ., Άγιες Μορφές της Νεωτέρας Ελλάδος, Αθήναι δ.χ., σσ. 16-23. Ο Τρίκκης και Σταγών Διονύσιος (Ένας Άγιος Ιεράρχης) 1905-1970, Αθήναι 1971 (ανάτυπο περιοδ. Αναπλάσεως. Πολυκάρπου Τύμπα πρωτοπρ., Ο Μητροπολίτης Τρίκκης και Σταγών Διονύσιος, Αθήναι 1985.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Β΄, εκδ. Μυγδονία σ.825-827*